

ли се е скоро съсъ Стояна, какъ е Стоянъ, и му разправи какъ го дирѣла, но билъ отишълъ съ капитанина си на бани. . .

Войникътъ я изгледа позачудено.

— На бани? попита той.

— Ами на банитѣ, съ капитанина си и съсъ жена му.

Димитровото лице доби недовѣрчиво изражение.

— Наздраво знаешъ ли, Милено!

— Та нали азъ ти думамъ, Димитре? оная жена, старата, нѣма да ме лъже?

— Какъ? чудно. . . Та той излѣзълъ изъ болницата? извика войникътъ.

Селянката го изгледа сърдито.

— Та ти сънувашъ, ти нищо не знаешъ, Димитре? Отъ болницата Стоянчо е излѣзълъ още миналата година. . . А сега слугува при капитанина, въ кжщата му, и капитанинътъ го зелъ съсъ себе си на банитѣ. Та единъ часъ нали приказвахъ съсъ старата жена?

Милена въ вълнението си не бѣ разбрала, че госпожата бѣше ѝ говорила предположително, колкото се касаеше за Стояна.

— Ще се завърнатъ следъ две недѣли!

Войникътъ климна съ глава отрицателно. Той разбра заблуждението на Милена, стана му много жално за нея, но каза безъ заобикалки :

— Какво ми пѣнешъ ти, Милено? Стоянъ го занесоха на болницата още преди петнайсетина дена. Зле билъ казватъ. . . Я по-добре иди да го видишъ . . . Хай иди, поздрави го и отъ менъ. . . Хей, тамъ болницата. . . Прощавай. . .